

at man her lægger uforholdsmæssigt store Byrder paa Lægerne. Han henvendte sig i den Anledning til Indenrigsministeriet, hvor han blev henvist til at tale med Statistisk Bureau. De Indvendinger, han fremsatte for Indenrigsministeriet — jeg siger ikke Ministeren, han talte nemlig slet ikke med Ministeren selv. —, faldt ikke i god Jord, som man siger, men han blev, som sagt, henvist til at tale med Statistisk Bureau. Der blev han af Direktøren modtagen med megen Velvillie og forhandlede med ham om forskellige Punkter i Lovforslaget. Efter at det var sket, blev der fra Bureauet tilstillet ham et Udkast til det Skema, som man antog vilde blive udfærdiget i Henhold til Lovforslagets § 2. Formanden for Lægeforeningen meddeler med Hensyn hertil, at der paa Skemaet er blevet taget Hensyn til en Del af hans Bemærkninger, men ikke til alle. Paa Skemaets Hoved, siger han, er der blevet anført: „Dette udfyldes først, naar Sygdommen har medført Arbejdsudygtighed i 3 Dage“. Det er jo fortræffeligt. Det falder ganske i Traad med, hvad jeg har sagt, nemlig, at Lægen ikke kan gøre en Meddelelse af den Beskaffenhed, som omhandles i § 1, naar han første Gang tilkaldes straks efter Ulykkestilfældet. Men naar man vil udfærdige Skemaet paa den Maade, bliver det ikke i Overensstemmelse med Lovforslaget, som det nu foreligger, men i Overensstemmelse med mit Ændringsforslag. Man har altsaa paa Forhaand i statistisk Bureau erkendt, at en Ændring som den af mig stillede netop udtrykker det rigtige. Fremdeles har jeg gjort opmærksom paa, at det vil være vanskeligt for Lægerne at besvare Spørgsmaal om „de af ham forsørgede Personer“, som der staar. Denne Vending er ogsaa i Udkastet forandret saaledes, at der kun spørges, om vedkommende er gift og om han har Børn. Det er noget ganske andet. Det kan man nok svare paa; men at besvare et Spørgsmaal, der angaar alle de af vedkommende forsørgede Personer, er meget vanskeligt. Det tredje Punkt, jeg har fremdraget, er det med Loven af 7. Januar 1898. Derom blev der i Bureauet sagt, at det kunde man ikke komme bort fra, for det var utrykkelig nævnt i Forslaget. Men netop derfor maa det ogsaa ud af Forslaget. Sagen er den, at denne Lov kendes overhovedet ikke af Lægerne. Jeg skal i den Henseende oplyse, at efter hvad der er sagt mig af en sagkyndig, en Læge, der er meget nøje inde i disse Forhold, er der til Brug for

Lægerne, jeg tror af Stadslæggen i København, udgivet en Samling af de Lovbestemmelser, der vedrøre Lægevirksomheden. Deri er der optaget alt, hvad de skulle kende, men Loven af 7. Januar 1898 er kun lige markeret. Der siges, at der er en saadan Lov, den handler om det og det, men Lovens Indhold er ikke optaget, saaledes som det ellers sker, hvor det drejer sig om Forhold, som Lægerne have særlig med at gøre. Dette viser, at det vilde være meget unaturligt i Skemaet at forlange, at Lægerne skulle afgøre Spørgsmaal om, at Ulykkestilfælde falde ind under Loven. Man vil derved tvinge dem til at anskaffe den og studere den, skønt de ellers ikke have noget med den at gøre, før de i bestemte Tilfælde blive tilkaldte for at afgive Erklæring. Bureauet mente imidlertid ikke at kunne gøre noget derved, fordi Lovforslaget udtrykkelig nævner denne Lov. Jeg har derfor foreslaaet, at den paagældende Bestemmelse udgaar, idet det efter min Mening er unaturligt at forlange noget saadant af Lægerne. Den ærede Formand for almindelig dansk Lægeforening havde føjet til oppe i Bureauet, at det vilde blive en meget byrdefuld Lov for Lægerne, og udtalte sin Tvivl om, hvorvidt den vilde føre til noget videre Resultat. Saaledes er altsaa Sammenhængen. Hvis man vil bringe Overensstemmelse til Veje mellem de Skemaer, der paatænkes udsendte, og Loven, bør man vedtage de af mig stillede Ændringer under Nr. 1 og 2.

Mit tredje Ændringsforslag angaar Vederlaget for Anmeldelserne og de efterfølgende Erklæringer. Jeg har ment, at det kunde være ganske hensigtsmæssigt at fastsætte en Takst herfor, saaledes som det ogsaa er foreslaaet i Lovforslaget, kun at det der forudsættes altid at skulle ske ved Indenrigsministeren. Jeg finder dog, at man i selve Loven bør begrænse Taksten nedad, saa at den ikke bliver mindre end 4 Kr. for hver Attest og hver Erklæring. Dette Beløb stemmer overens med, hvad den ærede Justitsminister har fastsat med Hensyn til forskellige Lægeattester, der ere foranledigede ved Tuberkuloselovene. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale det høje Ting at vedtage disse Ændringsforslag.

Rottbøll: I Henhold til mine Udtalelser ved 1ste Behandling har jeg tilladt mig at stille et Ændringsforslag. Loven gaar jo ud paa at indsamle et statistisk Materiale, paa Basis af hvilket man vil